

MARK TIJSMANS

WIET
WATERLANDERS

*en de kleine
Caroluscode*

Van Halewyck

Proloog

MAANDAG 21 SEPTEMBER, 9.30 UUR

De commissaris kwam zijn kantoor binnen, zuchtte even diep en gooide de post die hij net van zijn secretaresse had gekregen in het bakje 'Nog te behandelen'. Toen zag hij op zijn bureau een bruine enveloppe die er voor het weekend niet gelegen had. Vreemd, dacht hij. Hij scheurde de dikke omslag open en vond daarin een hoop gekopieerde documenten. Netjes gerangschikt, maar wel allemaal verschillend van grootte. Zo te zien zaten er ook een paar zeer oude bij. Die trokken meteen zijn aandacht. Toen pas merkte hij de brief op die vooraan bij de bundel papieren stak.

Gandamme, 19 september

Zeer geachte commissaris

Gelieve hierbij de verklaring te vinden voor de vreemde vondst in de waterput van het Gravensteen twee weken geleden.

Omdat onrecht dreigde, kon ons geheim genootschap niet anders dan de zaak mee helpen oplossen, aangezien dit onze belangrijkste taak is.

Met de meeste hoogachting,

De kleine Caroluscode

De commissaris liet meteen zijn secretaresse komen, agente Brigitte.

‘Hoe komt dit pakket op mijn bureau?’ vroeg hij kort.

‘Geen flauw idee’, zei de agente verbaasd. ‘Dat lag er vrijdagavond nog niet.’

‘Dat weet ik ook wel’, zei de commissaris. ‘Ik wil dus weten hoe het hier tijdens het weekend terechtgekomen is.’

‘Daar kan ik niet op antwoorden, commissaris’, zei Brigitte voorzichtig. ‘Ik ben haast zeker dat hier niemand is binnen geweest.’

HOOFDSTUK 1

heden

WOENSDAG 2 SEPTEMBER, 7.00 UUR

'Wiet Waterlanders... Wakker worden.'

De jongen in bed opende met moeite een half oog. Door de wind in de gordijnen kwam het zonlicht in vlaagjes de kamer binnen.

'Wiet Waterlanders... Wakker worden... Werkelijk!'

Dat laatste woordje kwam er een beetje gezongen uit, het leek wel lichte spot. De jongen in bed zuchtte.

De vier woorden die hij het meest haatte, waren:

'Wiet Waterlanders, wakker worden.' Niet omdat ze gewoonlijk uitgesproken werden als hij moest opstaan, maar wel omdat ze alle vier met de letter w begonnen. Zijn mama maakte er een sport van hem elke ochtend te wekken met alleen maar w's.

Waarom kon ze nooit eens zeggen: 'Wiet, opstaan'? Of 'Kom je bed uit' of 'Naar beneden, nu!' Waarom moest het altijd met een w zijn? En wat er gewoonlijk volgde, maakte alles nog veel erger.

'Wietje, waarachtig, wakker worden...'

Wietje! Een verkleinwoord. Hij was bijna even groot als zijn mama, maar zij zei elke ochtend Wietje tegen hem.

Wiet kreunde zachtjes en draaide zich op zijn rug. Hij zuchtte weer. Toen stormde zijn mama de kamer binnen, trok de gordijnen open en rukte daarna het dekbed van zijn lijf.

‘Warm welgekomen, Wietje’, zei mama vrolijk.

‘Mam,’ zei Wiet terwijl hij zich uitrekte, ‘ik lig hier in mijn boxershort. Ik heb hier nooit eens wat privacy.’

‘Dat is bij mij net zo met vrije tijd’, antwoordde zijn mama meteen. ‘Door altijd maar voor jou te zorgen, heb ik dat ook nooit.’ Ze knipoogde even en lachte guitig, want ze hield veel te veel van haar zoon om het echt te menen.

‘En trek proper...’

‘...ondergoed aan voor je naar beneden komt’, vulde Wiet aan. ‘Mam, zoiets zeg je tegen een kind van pakweg zes. Toch niet tegen een jongen van twaalf.’ ‘Fout, Wietje. Een kind van zes help je gewoonlijk nog met aan- en uitkleden. Zal ik?’ Ze ging naast hem op bed zitten en kuste hem speels op de neus.

‘Mam!’ riep Wiet luid, terwijl hij verontwaardigd zijn neus afveegde. ‘Zoiets doe je niet bij grote jongens. Dat doe je bij een kleuter.’

‘Kan best zijn’, zei mama laconiek. ‘Een kleuter help je ook nog als hij in bad moet. Zal ik...?’

‘Nee mam, bedankt’, antwoordde Wiet, terwijl hij zijn bed uitstormde en de badkamer inliep. Zijn mama hoorde hoe hij langs binnen de deur barricadeerde en kon een kleine glimlach niet onderdrukken.

En elke keer helpt het als hij zijn bed niet uitkomt, dacht ze fijntjes. Ze liep naar de commode en nam een short uit de lade.

'Wietje!' zei ze, terwijl ze naar de badkamer liep. 'Je bent je proper ondergoed vergeten. Zal ik het komen brengen?'

'Nee mam', riep Wiet geschrokken. Hij klemde zijn handen rond de klink. 'Leg ze maar voor de deur. Ik vind het wel, dan.'

'Ik wil ook wachten tot je klaar bent, liefje.'

'Nee mam!' gilte Wiet en zijn stem sloeg wat over.

'Ga nu maar gewoon naar beneden.'

'Oké, Wietje', riep mama terwijl ze de trap afging.

'Alles wat je maar wilt, hoor.'

Ze hoorde de badkamerdeur vliegensvlug open en dicht gaan en zette met een stralende glimlach de ontbijt tafel klaar. Wat was het leven toch fijn!

Wiet Waterlanders stond naakt voor de spiegel in de badkamer en bekeek zichzelf eens. Dat deed hij wel vaker. Hij vond zijn gezicht best knap en ook zijn lijf mocht er wel wezen, zeker als hij zijn armspieren balde. Al durfde hij dat veiligheidshalve niet te doen als er iemand in de buurt was.

Wiet zag in de spiegel een magere jongen die misschien net iets te snel begon te groeien en daardoor al wat slungelachtig overkwam. Voor de rest vond hij zichzelf perfect normaal. Behalve dan misschien zijn haar. Wiet had vurig rood, koperkleurig haar. Niet zomaar wat rossig, nee. Echt van dat donkerrood, dat je zelden of nooit ziet. Wiet zelf vond zijn haar prachtig en wilde het altijd zo lang mogelijk dragen, omdat hij vond dat de kleur dan beter tot zijn recht kwam. Zijn mama vond

zijn haar ook prachtig. Maar toch ook weer niet zo prachtig dat ze hem toestond om het nooit te laten knippen. Daarom had ze ermee gedreigd om zijn haar 's nachts 'puur per ongeluk' af te scheren. En meteen was er een compromis uit de bus gekomen: achteraan en opzij was zijn haar wat korter en bovenaan mocht het dan wat langer, zodat het een beetje alle kanten uitstak.

Helaas vond niet iedereen zijn haarkleur even tof. Er waren ook mensen die het nodig vonden om er een onderwerp van spot van te maken. Sommige kinderen dachten dat ze hem ermee konden pesten. Dat gebeurde vooral als hij ergens nieuw was en de andere kinderen hem nog niet zo goed kenden. Als hij bijvoorbeeld als nieuwe leerling in een klas kwam. Wiet zuchtte even moedeloos, want dat was nu precies wat er gisteren gebeurd was.

DINSDAG 1 SEPTEMBER, 8.15 UUR

Wiet Waterlanders had het vijfde leerjaar met glans doorzwommen zoals dat heet, maar wel in de wetenschap dat hij het zesde leerjaar in een andere school zou moeten volgen. Zijn mama had namelijk besloten om te verhuizen. Hij had leuke vrienden en heel wat meisjes vonden hem best cool, maar net nu gingen ze verhuizen naar Gandamme, een grote stad ergens ver weg.

Wiets mama, Tine Waterlanders-De Smid, had besloten om dichterbij haar broer en enige familielid te gaan wonen, die in Gandamme bij de politie was. Toen er vlak bij het centrum een mooi

huis met tuin en garage vrijkwam, was de beslissing dan ook snel genomen. Toen ze verhuisden, nam Wiet emotioneel afscheid van zijn vrienden, met de belofte elkaar elke week te schrijven. Vier weken later kreeg hij al de helft minder brieven en bij het begin van het schooljaar had hij al twee weken niets meer van zijn oude vrienden gehoord.

‘Wees daar nu maar niet te droevig over’, had zijn mama gezegd, terwijl ze hem liefdevol over zijn wang streelde. ‘Je maakt op die nieuwe school zo weer andere vrienden. En je moet maar denken: voor mij is het net zo. Ik begin net als jij morgen met een nieuwe baan.’

Wiets mama was kapster en ze had werk gevonden in een chic en trendy salon in het centrum.

Vol zenuwen stond Wiet op 1 september aan de poort van zijn nieuwe school, het Sint-Preventiacollege en probeerde zich daar zo gewoon mogelijk te gedragen.

Na wat speurwerk kreeg hij al vlug een groep kinderen in de gaten die volgens hem niets anders dan de zesde klas kon zijn. Ze hadden namelijk allemaal die verrukkelijke uitdrukking op hun gezicht die zei:

‘Vanaf nu zijn wij hier de oudsten.’

Wiet zag een groepje jongens, een stuk of vijf, waarvan er één in het midden het hoge woord voerde.

Dat was duidelijk de leider. De jongen was niet zo groot, maar wel zeer fors gebouwd. Daar mochten volgens Wiet gerust een paar kilootjes af. Wat verder zat een zwarte jongen alleen. Wiet kon een korte

grijns niet onderdrukken, want gek genoeg bleek die jongen blauw haar te hebben. Helemaal in een hoekje zat nog een jongen, in elkaar gedoken en verstopt bijna. Wiet moest twee keer kijken, had hem bijna gemist. Het was duidelijk dat de jongen zo weinig mogelijk wilde opvallen. De meisjes stonden allemaal bij elkaar en keken giechelend Wiets richting uit. Hij begon zich net wat op zijn gemak te voelen. Eigenlijk verschilde deze school niet eens zo gek veel van de vorige.

Maar toen verscheen Ophelia Willems in zijn leven en hij zou nooit meer dezelfde jongen zijn.

Het meisje kwam de schoolpoort door en terwijl ze haar eerste stappen op de speelplaats zette, leek het wel of ieders aandacht naar haar toe gezogen werd. Alle kinderen, jong en oud, zeiden haar vriendelijk goeiendag of zwaaiden even en zij beantwoordde die begroetingen met de mooiste en stralendste glimlach die Wiet ooit gezien had. Het meisje stapte met glamoureuze tred naar het groepje zesdeklassers en haar lange blonde haren wapperden in de wind. Haar mooie blauwe ogen op haar prachtige gezicht gaven een blik van herkenning, die niet voor hem bedoeld kon zijn natuurlijk, maar wel voor een van haar vriendinnen achter hem. Ze leek even te dralen en stapte toen resoluut zijn richting uit met een meer dan goddelijke glimlach op haar lippen. Toen het meisje langzaam dichterbij kwam en Wiet doorkreeg dat ze vlak bij hem zou passeren, stond hij als aan de grond genageld. Alle geluid op de speelplaats verdween, al wat zijn netvlies voor de

rest opving, werd door zijn hersenen gewist. Hij had alleen nog oog voor dat verrukkelijk mooie meisje, dat met haar zwierige tred en lieve kuiltjes in de wangen voorbij scheerde. Hij kon zich nauwelijks bewegen, maar miste de nazinderende zoete geur van lentebloesem die zachtjes achter haar aan woei niet. Wat rook ze hemels lekker!

Wiet hoopte dat dit zalige moment nooit meer voorbij zou gaan, maar werd nogal bruusk uit zijn roes gehaald. Hij kreeg namelijk een boekentas tegen het hoofd.

Wiet schrok hevig en zag opeens het groepje van vijf jongens rond hem staan. Die probeerden zo gemeen mogelijk te kijken. Wiet had meteen door dat ze niet gewoon even kennis kwamen maken. De leider, die daarnet het hoge woord voerde, greep hem bij de kraag en kwakte hem tegen de muur.

‘Dat daar’, zei de jongen schor terwijl hij met zijn hoofd naar het meisje wees, ‘is Ophelia Willems. Ze is het mooiste meisje van de klas, de school, de stad en de wereld en is dus helemaal niks voor een nieuweling zoals jij. Afblijven is de boodschap!’ De gemene jongen kwam met zijn gezicht tot vlak bij dat van Wiet. ‘Zelfs als je het neefje bent van een zogezegde topspeurder die in zijn belangrijkste onderzoek al jaren op een fout spoor zit’, voegde hij er fluisterend aan toe.

De spanning was even te snijden. Maar dan weerklonk plots een spottende lach.

‘Waarom nog hopen, Adriaan? Je zit al vanaf de kleuterklas bij haar in de klas en je kunt ze toch niet

krijgen.' De zwarte jongen was dichterbij gekomen, wat Wiet heel moedig leek, want hij hoorde duidelijk niet bij het groepje rotzakken.

'Had je wat?' vroeg de bendeleider dreigend, terwijl hij zijn kompanen op de jongen afstuurde.

'Ja', antwoordde die laconiek. 'Rappe benen.' En als een pijl uit een boog schoot hij weg, de armen en vuisten van de jongens handig ontwijkend.

'Als ik die armoezaaier ooit te pakken krijg, zal het zijn dag niet zijn', zei de leider gemeen. En om zijn woorden kracht bij te zetten, gaf hij Wiet een stevige por in de maag. Wiet keek pijnlijk en hulpeloos naar adem happend de speelplaats rond en zag de eenzame kleine jongen nog dieper wegkruipen in zijn hoekje.

De zwarte jongen met het blauwe haar was al lang verdwenen. Ophelia stond ondertussen bij haar vriendinnen, die zo druk bezig waren dat ze niet eens iets in de gaten hadden. De kring van vijf jongens sloot zich dreigend om Wiet heen en net toen die begon te vrezen dat hij een stevig pak rammel zou krijgen, ging de schoolbel.

Alle kinderen gingen meteen braafjes in twee rijen staan. De vijf jongens, daarnet nog gemene rotzakken, stonden nu keurig achter elkaar te kijken alsof er niets gebeurd was. Wiet, opgelucht maar niet wetend wat te doen, zette zich achteraan, een beetje naast de rij.

'Haha', zei de juf. Ze was een vrouw van rond de dertig die samen met haar collega's kwam aangewandeld.